

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๗๙

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00079

๗๙...

วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๒๑ บรรดาศิษยานุศิษย์ได้จัดงานวันคล้ายวันเกิดให้เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอย่างสมเกียรติที่สุด หลายคนรู้ว่าการจัดงานครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย ด้วยอีกสองเดือนข้างหน้า ท่านจะต้องประสบอุบัติเหตุถึงแก่กรรมภาพ ผู้ที่ยังตัดไม่ลงปลงไม่ตกพากันแอบร้องไห้ไว้ล่วงหน้า พระบัวเหี่ยวนั้นแม้จะตัดใจได้ หากก็ยังมีรู้สึกเสียดายอาลัยอาวรณ์

ในความคิดของภิกษุหนุ่ม ปุชนียบบุคคลเช่นท่านพระครูคงหายากนักในโลกอันแสนวุ่นวายนี้

แจกันสี่ครามบรรจุดอกดาวเรืองสีเหลืองอร่ามตัดกับสีเขียวของใบเตยดูสวยแปลกตา ภิกษุเชื้อสายญวนตั้งใจตกแต่งอย่างประณีตที่สุด ด้วยรู้ว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้แสดงกตัญญูกตเวทิตาธรรมต่อพระอุปัชฌายาจารย์ วงมโหรีปี่พาทย์ที่มาบรรเลงในงานเป็นวงเดียวกับที่เคยมาเล่นทุกปี ทว่าครั้งนี้คนฟังกลับรู้สึกว่แต่ละเพลงที่บรรเลงนั้นฟังเศร้าสร้อยเสียดลึกเข้าไปถึงหัวใจหัวใจ ไม่ผิดกับบรรเลงในงานศพ!

หอประชุมหลังใหญ่ขนาด ๗ x ๒๐ วา สิ้นเงินค่าก่อสร้างหนึ่งล้านห้าแสนบาท เสร็จทันเวลา และได้ใช้เป็นสถานที่จัดงานวันเกิดครั้งสุดท้ายของท่านสมภารผู้ซึ่งสั่งเสียพระบัวเหี่ยวไว้ว่า ให้ใช้หอประชุมแห่งนี้เป็นที่ปฏิบัติธรรมของบรรดาพุทธศาสนิกชนผู้สนใจใคร่ธรรม ตลอดจนญาติโยมผู้มีความทุกข์ เพราะต่อแต่นี้ไปจะไม่มีผู้ใดมาช่วยไขปัญหาหรือขจัดปัดเป่าทุกข์ให้เหมือนเช่นแต่ก่อน พวกเขาจะต้องแก้ปัญหาแก้ทุกข์ด้วยตัวเองโดยการมาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

สำหรับมูลนิธิ “ทุนเสริมสมอง” นั้นมีเงินอยู่ในบัญชีธนาคารกว่าหนึ่งล้านบาท เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงมอบหมายให้พระมหาบุญเป็นผู้ดำเนินการร่วมกับคณะกรรมการ นำดอกผลมาใช้เป็นทุนการศึกษาแก่นักเรียนที่ยากจน ส่วนหนังสือคู่มือการสอบอารมณ์วิปัสสนากรรมฐาน ซึ่งเก่าแก่เส็งและเก่าแก่บักได้ร่วมกันเป็นเจ้าภาพจัดพิมพ์ขึ้นนั้น พระบัวเหี่ยวจะเป็นผู้เก็บรักษาและนำมาแจกญาติโยมที่สนใจในด้านการปฏิบัติ กิจการงานทุกอย่างสำเร็จ

เสร็จสิ้นลงด้วยดี ไม่มีอะไรติดขัดหรือคั่งค้าง ท่านพระครูเจริญคิดว่าท่านเตรียมตัวตายได้
อย่างสมบูรณ์แบบที่สุด และคงจะยังไม่มีผู้ใดทำได้เช่นนี้มาก่อน

เวลา ๙ นาฬิกา บรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งพระและฆราวาสพากันทยอยเข้ามาถวาย
ดอกไม้สด และ กราบคารวะท่านพระครูผู้ซึ่งนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่บนตั่งไม้สักสลักลายนกอ่อน
ช้อยงดงาม เบื้องหน้ามีแจกันและกระเช้าดอกไม้ตั้งเรียงรายจนล้นออกไปทางด้านข้างทั้ง
ซ้ายและขวา รับประเคนดอกไม้จากศิษย์แล้ว ท่านจึงนำสิ่งของไปมอบให้โยมมารดาวัยเจ็ด
สิบที่นั่งพับเพียบอยู่หน้าอาสนะสงฆ์ ของที่นำไปมอบมีผ้าโจงกระเบนลายไทยหนึ่งผืน เสื้อ
ตัดด้วยผ้าลูกไม้อย่างดีหนึ่งตัว และปัจจัยอีกสองร้อยบาท ท่านประคองห่อของขวัญเดินเข้า
ไปคุกเข่าตรงหน้าโยมมารดา วางของไว้ทางด้านขวามือ แล้วก็กราบมารดาสามครั้งแบบ
เดียวกับกราบพระ ด้วยถือว่ามารดาบิดาเป็นพระอรหันต์ของบุตร กราบเสร็จจึงหยิบห่อ
ของขวัญมอบให้

“โยมแม่ อาตมาขอกราบลา ขอให้โยมแม่จึงมีอายุยืนยาว มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง
ปราศจากโรคพยาธิ” ท่านอวยพรมารดา

“ท่านจะลาไปไหน” โยมมารดาถาม

“อาตมาจะไปบำเพ็ญเพียรสร้างบารมีต่อในปรโลก วันที่ ๑๔ ตุลาคม อาตมาจะ
ออกเดินทาง” พระลูกชายตอบคำถามโยมมารดา

“ขอให้ท่านโชคดี ขอให้บรรลุมรรค ผล สมดังความตั้งใจนะท่านนะ ไม่ต้องเป็นห่วง
โยม พี่ ๆ น้อง ๆ ของท่านเขาคงจะดูแลโยมอย่างดี”

“อาตมาขอกราบขอบพระคุณ พร้อมทั้งนี้อาตมาก็ขอโหสิกรรมจากโยมแม่ หาก
อาตมาได้พลาดพลั้งล่วงเกินโยมแม่ ไม่ว่าจะด้วยกายกรรม วาจากรรม หรือมโนกรรม ขอโยม
แม่โปรดอโหสิกรรมให้อาตมาด้วย”

“โยมอโหสิให้ท่านทุกอย่าง และโยมก็ขอโหสิกรรมจากท่านเช่นกัน”

“อาตมาอโหสิให้โยมแม่” ท่านก้มลงกราบโยมมารดาอีกสามครั้ง แล้วจึงลุกขึ้นกลับไป
นั่งพับเพียบบนตั่งไม้สัก

เวลาสิบนาฬิกา พระสงฆ์ ๙ รูปซึ่งนิมนต์มาจากวัดต่าง ๆ ในจังหวัด เริ่มเจริญพระ
พุทธานต์และสวดธรรมจักรไปจนถึงเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาสี่สิบเก้านาที จากนั้นญาติโยม
ช่วยกันประเคนภัตตาหารแด่พระสงฆ์ทั้ง ๙ รูป และพระภิกษุ สามเณรแห่งวัดป่ามะม่วงซึ่งมี
ทั้งสิ้น ๙๐ รูป รวมทั้งท่านเจ้าของวันเกิด เป็นปีที่มิพระเถระจำพรรษามากที่สุดนับตั้งแต่ท่าน
มาเป็นเจ้าอาวาสที่วัดแห่งนี้

ภิกษุวัยห้าสิบเศษมีที่ท่าว่าจะไม่ฉันภัตตาหารเหมือนเช่นเคย นายสมชายจึงไปกระซิบอาจารย์ชิตให้ช่วยเคี้ย้นเคยอให้ท่านฉัน บรูชวัยหกสิบสี่จึงคลานเข้าไปนั่งคุกเข่าตรงหน้าตั้ง ประนมมือแล้วกล่าว “นิมนต์หลวงพ่อดฉันสักนิดเถิดครับ ลูกศิษย์ลูกหารู้สึกไม่สบายใจที่เห็นท่านไม่ฉัน”

ท่านพระครูมองอาหารคาวหวานที่ลูกศิษย์จัดใส่พานกระไหล่ทองมาถวาย แล้วจึงฉันไปสองสามคำเพื่อไม่ให้พวกเขาเสียใจ เสร็จแล้วจึงรวบช้อน ยกถ้วยบรรจุ “น้ำชา” ขึ้นดื่มตลอดชีวิตของท่าน มิเคยที่จะติดใจหลงใหลในรูป รส กลิ่น เสียง หรือสัมผัสที่ห้าใครหน้าพอใจ กามคุณ ๕ ไม่เคยมามีอิทธิพลเหนือความรู้สึกนึกคิดของท่าน

เมื่อภิกษุและสามเณรทั้ง ๙๙ รูปเสร็จจากฉันภัตตาหาร บรรดาญาติโยมช่วยกันประเคนจตุปัจจัยไทยธรรม

“ปัจจัย” ที่พวกเขาถวายท่านพระครู มีจำนวนกว่าสองแสนบาท ซึ่งท่านตั้งใจจะนำไปสมทบทุนมูลนิธิ “ทุนเสริมสมอง” ต่อไป จากนั้นอาจารย์ชิตประกาศทางไมโครโฟนว่า ท่านพระครูจะแสดงธรรมเทศนาโปรดโยมมารดาและญาติโยม เพื่อให้คนฟังได้บุญอันเกิดจากการฟังธรรม หรือที่เรียกเป็นภาษาบาลีว่า “ธัมมัสสวนมัย”

เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงอารัมภบทก่อนแสดงธรรมว่า “กราบนมัสการพระคุณเจ้าที่เคารพและขอเจริญพรญาติโยมพุทธศาสนิกชนที่รักและนับถือทุกท่าน อาตมารู้สึกปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งที่บรรดาญาติโยมและศิษยานุศิษย์ได้ร่วมแรงร่วมใจกันจัดงานฉลองวันคล้ายวันเกิดให้อาตมา เพื่อเปิดโอกาสให้ได้ทำบุญสร้างกุศลร่วมกัน กิจกรรมดังกล่าวนี้ แม้จะมีได้มีบัญญัติไว้ในหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากพุทธศาสนิกชนก็ได้ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติสืบต่อกันมาช้านานจนกลายเป็นประเพณี คือประเพณีทำบุญวันเกิด

อย่างไรก็ตาม การจัดการวันเกิดที่อาตมาไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ก็คือการร่วมวงสรรเสริญเฮฮาตี๋มสุรายาเมากัน เพราะการกระทำเช่นนั้น นอกจากจะไม่ได้บุญแล้วยังได้บาปอีกด้วย บางคนตี๋มสุราเสียเมามายในวันเกิดแล้วขับรถไปชนกันถึงแก่ความตายก็มี ญาติโยมลองพิจารณาดู การตายแบบนี้มันดีหรือไม่ อาตมารับรองได้ว่าเขาจะต้องไปทุกติ เพราะคนที่ตายขณะขาดสติเช่นนั้นไม่มีทางที่จะไปสุคติได้ อาตมาขอวิงวอนบาตอย่าไปจัดฉลองวันเกิดกันแบบนี้เลย เพราะนอกจากจะหาประโยชน์มิได้แล้วยังสิ้นเปลืองเงินทองอีกด้วย” บรรดาญาติโยมที่ฟังอยู่ ไม่มีผู้ใดคิดโต้แย้งหรือคัดค้านในสิ่งที่ท่านพูด บางคนที่เคยทำเช่นนั้นก็ตั้งปณิธานแน่วแน่ว่าจะไม่ทำอีก

“เอาละ ในโอกาสที่ญาติโยมได้พร้อมใจกันจัดงานวันเกิดให้อาตมาในวันนี้ อาตมาก็จะตอบแทนบุญคุณด้วยการแสดงพระธรรมเทศนาให้ญาติโยมฟัง โดยจะเทศน์เรื่อง “พระคุณแม่” และก็คงจะเป็นการเทศน์ครั้งสุดท้าย เพราะปีต่อ ๆ ไปคงจะไม่มีจัดงานวันเกิดของอาตมาอีก” ท่านบอกเป็นนัย ๆ ซึ่งหลายคนรู้ว่าท่านหมายถึงอะไร

“ที่อาตมาเลือกเทศน์เรื่องพระคุณแม่ เพราะรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่าน ถ้าไม่มีแม่เราทุกคนก็ไม่ได้เกิด อันนี้เป็นความจริงที่ไม่ต้องพิสูจน์ ผู้ใดก็ตามที่คุณแม่ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อฟังเทศน์แล้วให้กลับไปหาแม่ ไปกราบเท้าขอศีลขอพรจากท่าน จะได้มีสิ่งสิริมงคล ส่วนคนที่เคยทำไม่ได้ไว้กับท่านก็นำรูปแพเทียนแพไปกราบขอโหสิกรรม ล้างเท้าให้ท่านด้วยเป็นการขอขมาลาโทษ

บางคนไปรังเกียจคุณแม่ว่าแก่เฒ่าไม่สวยไม่งาม พอตัวเองแก่ก็เลยถูกลูกหลานรังเกียจ จึงเป็นกงกรรมกงเกวียนยึดเยื้อกันต่อไปอีก ใครที่คุณแม่ล่วงลับไปแล้วก็ให้หมั่นทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่าน และถ้าจะทำบุญด้วยการมาเจริญกรรมฐานแล้วอุทิศส่วนกุศลไป การทำเช่นนี้ถือว่าได้บุญมากที่สุดทั้งฝ่ายผู้ให้และผู้รับ”

คนฟังซึ่งมีทั้งพระภิกษุ สามเณร และฆราวาสต่างพากันรำลึกนึกถึงมารดาตน คนที่เคยเถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกปาก ก็เพิ่งจะรู้ว่าได้สร้างกรรมทำเข็ญไว้กับผู้บังเกิดเกล้า จึงคิดที่จะกลับไปทำตามที่ท่านพระครูแนะนำ

“ญาติโยมโปรดจำไว้ วันเกิดของลูกคือวันตายของแม่ เพราะวันที่ลูกเกิดนั้นแม่อาจต้องเสียชีวิต การออกศึกสงครามเป็นการเสี่ยงชีวิตสำหรับคนเป็นพ่อฉันใด การคลอดลูกก็เป็นการเสี่ยงตายสำหรับคนเป็นแม่ฉันนั้น

ในสมัยโบราณที่วิทยาการต่าง ๆ ยังไม่เจริญก้าวหน้าเหมือนสมัยนี้ อัตราการตายเพราะการคลอดมีสูงมาก คนโบราณเขาจึงกล่าววันเกิดของลูกคือวันตายของแม่

เมื่อคลอดลูกแล้ว แม่ก็ยังต้องประคบประหงมเลี้ยงดู ให้ดื่มเลือดในอกเป็นอาหาร ยามที่ลูกเจ็บป่วยก็อมยาพ่นฝนยาทารักษากันไปตามมีตามเกิด แม้เฝ้ากล่อมเกลี้ยงเลี้ยงลูกจนเติบโตใหญ่กระทั่งลูกแต่งงานมีเหย้ามีเรือนไปแล้ว แม่ก็ยังเฝ้าห่วงใยรักใคร่ไม่จิตใจจาง” ท่านหยุดจิบ “น้ำชา” จากถ้วย แล้วจึงเทศนาต่อ

“อาตมาเห็นความทุกข์อย่างแสนสาหัสของคนเป็นแม่ก็ตอนที่เห็นหมอดำแยทำคลอดให้พี่สาว แม้ว่าเรื่องราวจะผ่านพ้นมาเกือบสี่สิบปีก็ยังจำภาพเหตุการณ์ครั้งนั้นได้ติดตาติดใจมากระทั่งทุกวันนี้ อาตมาจะเล่าให้ญาติโยมฟัง” ท่านหยุดทบทวนเรื่องราวแต่หนหลังแล้วเล่าว่า

“สมัยนั้นอาตมาอายุสิบห้าแต่ยังไม่ประสีประสาอะไร ยังเปลือยกายโดดน้ำตม ๆ กับเพื่อนอย่างสนุกสนาน แต่เด็กสมัยนี้อายุสิบหกเป็นหนุ่มกันแล้ว” ท่านเล่าถึงชีวิตแสนลำเค็ญในครั้งนั้นว่า “อาตมาอาศัยอยู่กับยาย ลำบากลำบากมาก ต้องหาเงินเรียนเอง ตื่นตั้งแต่ตีสาม หาบของไปขายในตลาดบางขาม ห่างจากบ้านไป ๑๔ กิโลเมตร ถึงตลาดตี ๔ กว่า ๆ ก็นั่งขายของซึ่งเป็นพวกผักสวนครัวที่ช่วยกันปลูกกับยาย พอตีห้าก็ขายหมด บางวันขายไม่ค่อยดี ก็ไปหมดเอา ๗ โมง จากนั้นก็หาบกระจาดเปล่ากลับบ้าน หิวข้าวก็ต้องทนเอาเพราะยายสั่งไม่ให้ซื้อเขากิน ให้กลับมากินบ้านเรา ยายว่าซื้อเขากินมันแพง जानละตั้งสามสตางค์ สู้กลับมากินข้าวที่บ้านไม่ได้ อาตมาก็จำเป็นต้องซื้อยาย บางทีก็ว่าจะถึงบ้านหิวแทบลมจับ

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่อาตมาหาบกระจาดเปล่ากลับบ้านพบกับพี่สาวกลางทาง เขา กำลังท้องแก่จะเดินทางไปคลอดลูกที่บ้านแม่ของเขาซึ่งเป็นป่าของอาตมา ที่ต้องเดินทางไปคลอดบ้านแม่เพราะเขาอยู่กับพ่อผัว แม่ผัว ซึ่งรังเกียจว่าเขาจนและไม่ยอมช่วยเหลือเกื้อกูล แต่ประการใด เดินไปได้ครึ่งทางก็เกิดปวดท้องนอนร้องครวญครางอยู่ที่ใต้ต้นไม้ พอเห็นอาตมาเดินผ่านมา เขาก็ดีใจพูดกับอาตมาว่า

“น้องเอ๋ยช่วยพี่ด้วย พี่ปวดท้องใจจะขาดอยู่แล้ว ช่วยเอาลูกออกให้พี่ที” อาตมาถึงจะอายุสิบหกแต่ก็ยังไม่รู้ว่าเขาออกลูกกันยังไง ผู้ใหญ่เขาเคยพูดให้ฟังว่าเขาออกลูกทางปาก บางคนก็บอกออกทางสะดือ บางคนก็ว่าออกทางก้น อาตมาก็เชื่อ นี่ถือว่าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ที่แท้ก็ถูกผู้ใหญ่หลอก เพิ่งมารู้ความจริงตอนทำคลอดให้พี่สาวนี่แหละ

พี่สาวเขาก็ร้องใหญ่ เขาบอปวดมาก แล้วก็ปลุกท้องแรกจึงยังไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องการคลอดลูกมาก่อน ได้ยินพี่สาวร้องโอย ๆ อาตมาก็ทำอะไรไม่ถูก เลยถามเขาว่าจะให้ช่วยยังไง เขาก็บอกช่วยดึงเด็กออกจากท้องให้เขาที มันกำลังจะออกแล้ว อาตมาก็ยังงงอยู่เลยนึกถึงเทวดา ก็นึกตามประสาเด็ก ๆ ไม่รู้ว่าเทวดามีจริงหรือเปล่า แต่ยายเคยเล่าให้ฟังบ่อย ๆ ก็คิดว่าคงจะมีมั้ง เลยประนมมือบอกรุกขเทวดาประจำต้นไม้ให้ช่วย แล้วก็ร่ายคาถาชุมนุมเทวดาที่ยายเคยสอนจนจำได้ขึ้นใจ” แล้วท่านจึงร่ายบทชุมนุมเทวดาด้วยเสียงที่ไพเราะเพราะพริ้งว่า...

สัคเค กาเม จะ รูปะ คิริสิขะ ระตะนุ จันตะลิกเข วิมานะ ทีเป รัฏฐะ จะ คาเม ตะระวะนะ
คะหะเน เคะหะ วัตถุมหิ เขตเต ภูมมา จายันตุ เทวา ชะละณะละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา
ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนีวะระจะนัง สาธะโว เม สุณันตุฯ

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา ธัมมัสสะวะนะ
กาโล อะยัมภะทันตาฯ

คนฟังพากันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ รู้สึกว่าหูของตนมีบุญที่ได้ฟังท่านร้ายพระคาถา

“พอว่าคาถาจบ เทวดาเข้าสิงอาตมาเลย ที่รู้ว่าเทวดาเข้าสิงเพราะท่านมากระซิบข้างหูว่า “ดิ่งเด็กออกมา ดิ่งเด็กออกมา” อาตมาถาม “ดิ่งยังงี้ เด็กอยู่ที่ไหน” เทวดาบอก “อยู่ในท้อง เอามือล้วงเข้าไปในผ้าถุงก็จะเจอหัวเด็ก” อาตมาก็ทำตาม ดิ่งพรวดสุดแรงเลย เสียงพี่สาวร้องกรี๊ดแล้วสลบเหมือดไปเลย อาตมาก็ตกใจ เพราะเห็นไส้ยาว ๆ ติดตัวเด็กออกมา คิดว่าเราคงดิ่งไส้พี่สาวออกมาหมดท้องแล้วมัง พี่สาวคงต้องตายแน่ ๆ จะทำยังไงดีหนอ เสียงเทวดากระซิบข้างหูว่า

“ไม่ตายหรอก แค่สลบไปเท่านั้น ไปจัดการตัดสายรกให้เด็กก่อน ที่เธอเห็นนั่นเรียกว่าสายรก ไม่ใช่ไส้ของพี่สาวเธอหรอก” อาตมาก็ถามว่า “เอาอะไรตัดล่ะ มีดพริกก็ไม่มี” เทวดาบอก “เอาเล็บของเธอนั่นแหละ จิกแน่น ๆ แล้วดิ่งมันจะขาดเอง” สมัยนั้นพวกหนุ่มรุ่น ๆ เขานิยมไว้เล็บยาวกัน เรียกว่าเป็นแฟชั่น อาตมาก็ไว้กับเขา คือเขาจะไว้เล็บข้างละสองนิ้ว นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วก้อย อาตมาก็ทำตามที่เทวดาบอก พอรกขาดเลือดพุ่งเลย เด็กส่งเสียงร้องอูแว้ว ๆ ลั่นป่า เทวดาบอกอีกว่า “ไปเอาฝุ่นมาโรงตรงแปล” อาตมาก็กอบฝุ่นโรงลงไปปรากฏว่าเลือดหยุดไหลแต่เด็กไม่หยุดร้อง เทวดาก็บอกอีกว่า “เอากระบอกลูกไม้ใฝ่อันหนึ่งที่แขวนอยู่ที่กิ่งไทร ไม่ทราบเหมือนกันว่าใครนำไปแขวนไว้ อาจเป็นเทวดาก็ได้นะ” ท่านพุดยิ้ม ๆ คนฟังยิ้มตาม

“ข้าง ๆ ต้นไทรมีหนองน้ำอยู่แห่งหนึ่ง อาตมาจึงหยิบกระบอกลูกไม้ไปตักน้ำมาหยอดใส่ปากเด็ก เจ้าหนูหยุดร้องให้เลย ดูดหยดน้ำจากนิ้วมืออาตมา เสียงดังจ๊ับ ๆ เป็นภาพที่ซึ่งใจอาตมามาจนทุกวันนี้ ได้เห็นสัญชาติญาณการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตก็ตอนที่เจ้าหนูดูดน้ำจากนิ้วมือนี่แหละ พอได้น้ำเจ้าหนูก็หยุดร้อง

เทวดาก็กระซิบข้างหูอีกว่า “ช่วยพี่สาวด่วน ดูดปากเอาเลือดที่คั่งออก” อาตมาก็เอามือจางปากพี่สาว ดูดเลือดและเสมหะของพี่สาวแล้ววันทั้ง ไม่ได้นี้กรังเกียดเพราะกลัวเขาจะตาย สักพักพี่สาวก็ฟื้น ถามว่า “น้องเอ๊ย ลูกพี่ผู้หญิงหรือผู้ชาย” พอรู้ว่าได้ลูกชายเขาก็ดีใจ อาตมาก็เลยช่วยพากลับบ้านทั้งแม่ทั้งลูก ปัจจุบันพี่สาวอายุเกือบ ๆ จะหกสิบ ส่วนหลานชายที่อาตมาทำคลอดอายุเกือบสี่สิบแล้ว นี่แหละที่ทำให้อาตมาเห็นใจคนเป็นแม่ แล้วก็รักแม่มาตั้งแต่บัดนั้น” เมื่อท่านเทศน์จบ หลายคนแอบเช็ดน้ำตา รวมทั้งโยมมารดาของผู้เทศน์ด้วย

มีต่อ.....๘๐